

WAPPU-REEMA

2/2019

Sisällysluettelo

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Puheenjohtajan tervehdys
- 5 Kylppärikahveilla KONE!!!
- 7 Haastattelussa Lauri Tuohimaa
- 11 Kielikorneri
- 14 FYRE-sitsit – floppi vai fiasko?
- 16 Oulu tulee aina – Germanistipäivät-raportti 2019
- 18 Anglistina Germanistipäivillä
- 20 Musakorneri: Rosvosektori – Bönthöö
- 22 Haastattelussa Rosvosektori
- 26 Opettajaopiskelijoiden Talvipäivät Raumalla 2019
- 28 Wegaanin wappu eli kuinka bailataan ilman eläimiä
- 31 V-mappi ja Huumorihuiskis :DDD

Seuraa Verbaa myös somessa!

<i>Facebook</i>	Verba ry
<i>Instagram</i>	verba_ry
<i>Sähköpostilista</i>	Verbapapa
<i>Kotisivut</i>	verba.fi

Wappu-Reema 2/2019 (c) Verba ry

Päätoimittajat: Sara Junttila, Joni Jäntti & Joonas Uusitalo

Taitto: Joonas Uusitalo & Sara Junttila

Wappu-Reeman kirjoittajat: Sara Junttila, Joni Jäntti, Joonas Uusitalo, Stina Huhtela, Anu Vehkomäki, Miika Peitso, Janina Ikäheimo, Vesa Putkonen, Pettynyt juhlija, Pertti Ström & Roosa Heinonen

Kansikuva: Joel Juntunen

Pääkirjoitus

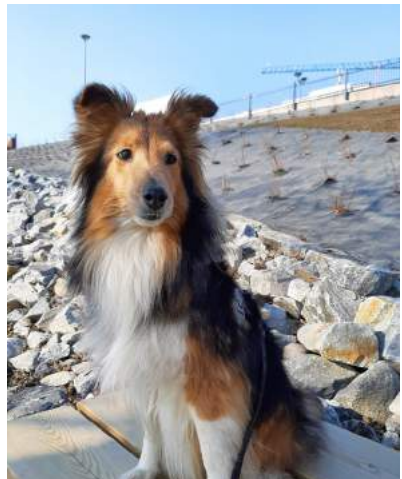
Hyvä lukija!

Pitelet käsissäsi jotain, joka tulee kestäämään aikaa. Ainakin tämän wapun ajan. Rankalla tykityksellä rakkaat verbalaiset ovat tuottaneet sisältöä lukijoiden iloksi. Tämänkertainen Wappu-Reema onkin oikein muhcea tapaus, sillä saimme täyteen hurjat 32 sivua! Luonnollisesti kiitämme kaikkia tähän tuhtiin lukupakettiin kontribuoineita ansioituneita verbalaisia. Tämä numero kuvastaa Verbaa vähän niin kuin peili, joka on niin suttuinen, että siitä näkyy vain pieniä läikkiä kuvastuksesta. Jatkuva toiveemme onkin, että yhä useampi verbalainen kirjoitaisi lehtemme juuri sellaista sisältöä, jota itse haluaa!

Wapunajan kaksi viikkoa sisältää runsaasti erilaisia tapahtumia, ja siten jokainen voi koostaa täysin omanlaisensa wapun juuri niistä bailuista, bileistä, kinkereistä, pirskeistä, pippaloista, hubailuista, kokkareista, hipoista, sitseistä, tapahtumista ja eventseistä joista hän itse haluaa. Yksi kiertää vain ja ainoastaan Verban tapahtumat, toinen poimii vähän kunkin järjestön korista ja kolmas taas viettää pelkkiä etkoja läpi wapun käymättä itse tapahtumissa lainkaan.

Muistathan kuitenkin, missä ikinä wappua vietäkään, että Verban haalareissa edustat Verbaa ja humanisteja. Älä siis jätä aivoja narikkaan, vaan levitä verbanvihreää ja wappuista ilosanomaa hyvässä hengessä. Hauskaa saa pitää, mutta pidetään myös huoli kavereista. Mikäli wapun ravitsemus- ja ruokapuoli huoleltaa, niin tee meal preppausta ja valmista pakastimeen ruokaa valmiiksi sellaisiksi päiviksi, kun et ehdi ennen seuraavia rientoja alkaa kokkailemaan. Välillä on myös ihan fine jäädä latailemaan akkuja kotiin. Ihanaa wappua juuri sinulle!

Reeman toimitus

Puheenjohtajan tervehdys

Katos katos! Wappu kolkuttelee jo ovella (tai onhan se oikeastaan jo alkanut), ja päätin, että mikäs sen parempi tapa juhlia vappua kuin lähtä karkuun. No ei, vitsi vitsinä. Hyppäsin kuitenkin aamulla lentokoneeseen ja päädyin Brysseeliin katselemaan isoa maailmaa. Täällä ollessa olen kateellinen siitä, että te pääsette maistelemaan maukasta mönjää Möntille ja juhlimaan Humanistit eka -bileissä talolla!

Itselleni wapuksi on myös löytynyt ohjelmaa niin läheltä kuin kauempaakin. Kevään aikana kaikenlaisessa pöhinässä ollaan keskusteltu muun muassa vaa-leista (niin eduskunta- kuin eurovaaleistakin), alumnitoiminnasta sekä ollaan päästy tutustelemaan muihin ainejärjestöihin erilaisten tapahtumien myötä. Tästä onkin oivallinen aasinsilta lähtä mainitsemaan huippumakeenhyvät sitsit Koneen kanssa, jossa osallistujat joutuivat myrskyn keskelle ja jossa ABBA perui keikkansa juuri viime tipalla, ja sittenhän se pitikin laulaa ABBA:a karaokena. Oli kyllä hyvin FYREmäiset sitsit, kun ei meinannu alussa päästä edes pöytiin istumaan vaikka loppujen lopuksi kaikki toimikin yllättävän hyvin. Palkkaisko-han FYRE-festareiden järkkääjät meidän mahtavat tapahtumatyyppit hommiin kun niin hyvin hoitivat hommansa?

Jotta ei liikaa menisi vanhojen muisteluun, niin on kiva miettiä, mitä kaikkea wappuna tuleekaan tapahtumaan. Itselle yhtenä mielekkäimmistä tapahtumista on varmasti mejän omat tapahtumat, koska aion kyllä napata tänä vuonna sen Verban wappuisan haalarimerkin. Pitää siis käydä kolmessa tapahtumassa ja/ tai syödä mönjää möntillä ja osallistua soutujoukkueeseen edustamaan verbaa. Toivottavasti merkit eivät ehdi loppua ennen kuin itse ehdin saada omani!

Muita wappuisia muistoja tullaan keräämään varmasti myös muista tapah-tumista sekä wesibussista. En muista wappua, jolloin wesibussi ei olisi ollut sen yksi suurimmista kohokohdista.

Pikemmittä puheitta. Ihanaa wappua kaikille ja tavataan tapahtumissa! Mua uskaltaa tulla moikkaamaankin ja saa myös puhua henkeviä yön pimenevinä tunteina (tai silloin ku alkaa päivä jo valostumaan) tai muuten vaan höpötellä.

Stina Huhtela

Kylppärikahveilla KONE!!!

Haastattaja: Sara Juntila

Koneen Santeri saapui keskustelemaan wapusta ja Santereista Reeman kanssa Kiltahuonekahveille.

Hei, kuka olet?

Hei olen Santeri Siira (eli Koneen Santeri).

Meillä oli Verban ja Koneen yhteiset FYRE-sitsit. No oliko meillä kivvaa?

Oli ihan mahtavaa. Pitkään on toivottu Koneen ja Verban wappusitsejä. Erään Verban entisen puheenjohtajan sanoja lainaten: ”Verba on niin kuin humanistien Kone”. Eli oli hyvät sitsit.

Nyt on wappukuukausi. Mitkä fiilikset? Ookko nää valamis wappuun?

Joo melko valmis. Pitää keksiä lisää teemaan (kolmiraitawappu) sopivaa varustetta. Konelaisena löytyykin jo punaset haalarit ja karvalakki. Kurssien osalta näyttää myös hyvältä – ehtii wappuna keskittyä olennaiseen.

Mitä odotat eniten wapussa?

Sitsejä toki jännätään. Ylipäättään ootan sitä meininkiä: etkojen etkojen etkot, bileet, jatkojen jatkojen jatkot ja niin edelleen. Never stop the madness -meininki. Ja sit kans kuinka luovaksi osataan heittäytyä teeman osalta.

Lempiwappubiisi?

Teemaan sopiva Tri Poloski.

Kuka voittaa wappusoudut?

Veikkaan, että Optiem voittaa, kun ne on tottunu heiluttelemaan käsiä.

Top3 Santerit:

Ei järjestyksessä:

- Sarsteen Santeri
- Hallitus-Santeri
- Sit kaksi Santeria omasta pienryhmästä: Rantanen ja Pörhö

Kuka julkisuuden Santeri on lempi-Santerisi?

Se joku lapsinäyttelijä siinä jossaki tv-sarjassa. Santeri Nuutinen. Katoin lapsena semmosta sarjaa ku Vasikantanssi. Se oli siinä.

Mielipide yleisen kielitieteen Santerista?

Kuulemma hieno mies, voin suositella hänelleki Koneelle hakemista. Kaivataan lisää Santereita. Viime syksynä ei tainnu tulla yhtään uutta Santeria.

Mikä Santerin nimi ois, jos Santeri ois tyttö?

Sandra varmaan. Jos kotibileissä meikataan Santeri, niin sit olen loppuillan Sandra. Jodelissa on käytetty vissiin nimitystä Santeriina.

Haluatko lähettää terveisiä?

Terveiset Joonakselle eli arvon päätoimittajalle ja Jaanalle.

Kuvituskuva. Kuvan koira ei liity tapaukseen.

Haastattelussa Lauri Tuohimaa

Haastattelija: Anu Vehkomäki

Reema istuutui Humus-kuppilaan kahville Tuohimaa yhtyeen nokkamiehen Lauri Tuohimaan kanssa juttelemaan mukavia elämästä, uudesta levystä ja tietysti meille niin rakkaista vieraista kielistä ja vapusta. Embrazesta ja Charonista tutuksi tullut Lauri on Tuohimaassa päättänyt vaihtamaan kielen suomeen ja trio puuhailee parhaillaan kolmatta levyä, sekä kiertää ahkerasti Suomen keikkaloja.

Kuva: © Vesa Ranta (Vas. Olli-Pekka Karvonen, Lauri Tuohimaa, Antti Liimatainen)

Lauri, mitä kuuluu?

Ihan hyvää kuuluu. Keikkoja riittää noin kolme viikonloppua kuukaudesta. Tuohimaa tekee parhaillaan uutta levyä ja keikkailee hyvin ahkerasti.

Miten uusi levy etenee?

Biisien kirjoittaminen alkoi viime syksynä, mutta kun joka viikonloppu on tehty keikkaa niin se hieman hidastaa, mutta on meillä muutamia biisejä, jotka ollaan saatu jo sille mallille, että tehdään viikolla demoja. Tarkoitus olisi niistä pikkuhiljaa koota levyä. Toinen levyhän tehtiin niin, että äänitettiin kaikki kymmenen biisiä samassa pomsissa, mutta nyt siihen ei riitä aika.

Miten päädyitte perustamaan Tuohimaan?

Se menee vuoteen 2009, kun Embraze hajosi ja Charon alkoi näyttää merkkejä ettei homma enää jatku kovin pitkään. En ollut vielä koskaan tehnyt suomenki-

leistä musiikkia ja teimme myöskin Embrazessa soittaneiden Olli-Pekka Karvosen ja Ilkka Leskelän kanssa kolme demoa. Ilkalla oli muita projekteja, joten hän ei ehtinyt jäädä ja meillä ei ollut rumpalia. Homma jäi useaksi vuodeksi jäihin, mutta värkkäilin biisejä pöytälaatikkoon. 2014 tuurasin coverbändissä ja löysin Antti Liimataisen. Puhuin Antille, että olen tehnyt omaa musiikkia ja Antti halusi lähteä kokeilemaan.

Sen jälkeen biisejä alkoi syntyä, mutta tekstipuoli ei oikein sujunut. Olin tutustunut Miia Nuutilaan kesäteatterissa äänimiehenä ollessani ja Miia kuuli, että olen kirjoitellut biisejä, mutta tekstiä ei synny. Miia taas oli kirjoitellut tekstejä ja laitto minulle joitakin ensimmäisen levyn kappaleiksi päätyneitä tekstejä kuten Soturi, jotka olivat ihan mulle sopivia tekstejä. Ne alkoivat sitten säveltyä aika helposti. Miia kirjoitti myös valmiisiin sävellyksiin tekstit. Miia oli ihmeellisen tuottelias, kappaleet syntyivät nopeasti ja se vaikutti todella helpolta. Sittenmin olen saanut huomata, että ei se oikeasti ole aina niin helppoa. Ensimmäisen levyn julkaisimmekin melko nopealla aikataululla jo vuonna 2015.

Miten Tuohimaan biisit syntyvät?

–Mulla on aina syntynyt melodioita tosi hyvin, tietyllä tavalla se on välillä jopa uuvuttavaa kun kone tavallaan käy koko ajan ja laitan ideoita ja melodioita muistiin. Mulla on oma työhuone, missä istuskelen kitaran kanssa. Prosessi on se, että teen biisin raakileen johonkin malliin ja äänitän Antille ja Olli-Pekalle akustisen demon, jota aletaan porukalla sovittamaan ja pyörittelemään. Sanat yleensä tulevat yhteistyössä jonkun kanssa, jos itsellä ei oikein lähde sujumaan. Edelliselle Uuden alun edessä -levylle tehtiin tekstejä aika paljon yhdessä Kati Valiuksen kanssa. Tavallaan sitä koko ajan haluaa tehdä parempaa ja ylittää itsensä, eli melkoista hinkkaamista se välillä on.

Onko sinulla suosikkeja omista biiseistä ja keikkapaikoista?

–Suosikit löytyy niistä, mitä on mukana soittaa livenä. Jos en sua koskaan, joka on räväkkä ja hyvä keikkabiisi. Se vähän vaihtelee, rauhallisemmista on mukava soitella Kunpa olisit täällä. Kestosuosikkeja ovat kuitenkin Vapaus ja Jos en sua koskaan. Kiva on soittaa silloin, kun saa sen yleisön hyvälle Meinungille vaikka olisi pienikin paikka. Tietenkin on kiva, jos puitteet ovat kondiksessa. Kaikissa paikoissa ei ole edes lavaa. Viime syksynä soitimme Tavastialla ja ei sitä turhaan hehkuteta keikkapaikkana. Kaikki toimi viimeisen päälle. Tampereella Olympia oli mukava paikka ja Kuusamossa jo toimintansa lopettanut Veijo. Festarit ovat tietysti myös. Ihmiset ovat yleensä hyvällä tuulella ja kelit suosii. Niistä Koiteli on sellainen spesiaali paikka. Ensimmäinen virallinen bändikeikkamme oli Koiteli Elää -festareilla!

Tuohimaa teki viime vuonna oman versionsa Mikko Alatalon hitistä Kiiminkijoki. Miksi juuri tämä kappale?

–Olen aina tykännyt siitä. Embraze teki siitä instrumentaalisen version jo 2000-luvun alussa ja siitä asti olen miettinyt, että olisi kiva tehdä siitä raskaampi versio, jossa myös laulettaisiin. Olen laulattanut sitä monesti Koiteli elää -festareilla ja Koitelin lauluilloissa ja sitä paljon coverkeikoilla. Se on kulkenut aina mukana ja se aina resonoi varsinkin entisen kotikunnan ihmisiin. Se on monille tärkeä biisi ja Koiteli Elää ry lähti mukaan rahoittamaan sitä ja saatiin Mikko Alatalolta lupa tehdä siitä oman kuuloinen versio.

Mikä sinusta piti tulla isona?

–Lukiossa olin kiinnostunut psykologiasta ja suoritin lukioaikana täällä aproa, mutta se sitten jäi. Eläinlääkäri, rekkakuski ja muusikko oli lapsena vahvimmat vaihtoehdot. Olin kuusi, kun äiti vei katsomaan Dingoa ja se oli vahva kokemus ja alettiin leikkiä pikkupoikina bändiä ja viidennellä perustettiin ensimmäinen bändi. Opiskelin Oulun ammattikorkeassa myös äänisuunnittelijaksi ja tein niitä hommia kesäteatterissa Tampereella, jossa tutustuin Miiaankin. Matkan varrella on tullut oltua myös raksahommissa ja tehtaassa. Musiikki kuitenkin lopulta vei.

Vieraat kielet, onnistuuko?

–Englanti onnistuu ja ruotsi joten kuten vaikka tykkäsin siitä lukiossa. Vieraat kielet ovat tärkeitä. Olin äänisuunnittelijana nykytanssiteoksessa, jossa oli porukkaa monesta maasta ja onhan se tietynlainen vapaus, että voi ilmaista itseään vieraalla kielellä. Jos ei olisi sitä taitoa olisi melko orpo olo. Olisi hienoa osata espanjaa ja saksaa. On hienoa, että voi tehdä taidetta vierailla kielillä. Kie-

let ovat rikkaus.

Parhaat vappumuistosi?

–Vappu 1998, kun ensimmäisen bändini Embrazen ensimmäinen pitkäsoitto julkaistiin. Siitä jäi mieleen ilo.

Meillä opiskelijoilla on tapana sanoa, että vappu ei ole sprintti vaan maraton. Miten sinä aiot juhlia vappua?

–Joskus se on saattanut olla rokkareillakin maraton ja vappu on railakas ilon juhla, mutta kyllä sitä pystyy näemmä selvänäkin juhlimaan. Olemme taas keikalla vappuaattona. Juhlapyhät usein menevät keikoilla. Viime vuonna oltiin jouluaattonakin keikalla.

Mitä terveisiä haluat sanoa oululaisille opiskelijoille?

–Käykää keikoilla ja tulkaa katsomaan livemusiikkia. Tuohimaa on hyvä keikka-bändi ja koetamme kantaa pohjois-suomalaisen, suomenkielisen rockmusiikin soihtua korkealla. Tsemppiä opintoihin ja jaksamiseen, opiskelu on kumminkin aika kovaa puurtamista. Nauttikaa elämästä!

Kielikorneri/Språkvinkel/ Language Corner/Sprachecke

From the memoirs of an exchange student

Author: Vesa Putkonen

19th of March 2019

This Sunday I embarked upon on a journey to Cambridge. As it happened, I did not have a camera of any kind with me, since my phone had suffered a terrible accident which had led to its untimely end, or at least to that of its photograph-taking abilities. All that I would have to reminisce about this trip would be stored in the often-failing memory of this brain of mine, and so I decided to commit to memory as many details as I could from my time in this storied town. I set upon the still empty streets of my destination sometime before midday. The day was warm but there was also a slight breeze which made me keep my parka zipped up tight under my chin and my sturdy backpack, which I had brought with me for possible souvenirs, hanging from one shoulder and kept tighter to my side than I perhaps would have would the day have been a warmer one. As my guide I had only a smallish map of the town, on which were marked, quite hastily in fact, what seemed to be someone's idea of few popular attractions in the immediate vicinity of the town center. I think in total there were five marked sights, none of which corresponded to those that I had planned on visiting when I drew up my own mental list the night before. Here I am going to be writing about only one of those visits, however.

I actually had no idea where the bus dropped off our eager band of what must have been mainly Erasmus students. In spite of this, I started down on what looked to be a promising street with a constitution of someone who knows where he is going. As luck would have it, I chanced to walk straight to my top destination, the one that I had set for the day, and hesitated not one second to follow on my impulse to descend upon an unsuspecting pub on the famed Bene't Street near the very center of the still slumbering town. I pushed open the door and stepped into a silent lounge of what was seemingly like any other English pub that I had been to in my brief time on the Atlantic archipelago. Yet it was not just like any other pub, not for me, at least. The reason it was not like any other pub for me wouldn't probably be the same reason for other people who may think, justifiably so, that this pub holds some special place in the history

of pubs. After all, a little over half a century before a very momentous event took place in this very space that I now occupied.

After the door closed behind me and I was left, for a moment, to stand there with no other people in sight, I could immediately reach back through the veil of time, across all those years these ashen walls had witnessed, to a day in February in 1953, when Francis Crick made the announcement that he and his collaborator James Watson had “discovered the secret of life”. They had in fact discovered the double helix structure of DNA. On the wall outside The Eagle there is a plaque that commemorates this event, though I did not stop to read it in my rush to step in to take in the history of the place and to order a very simple, yet this time special, drink that I must have ordered at least a thousand times before in my life.

I ordered a beer. I understand your initial shock, dear reader, when taking in the meaning of the previous sentence, since I have certainly never made a habit of being seen with a beer in hand when I’m out and about, which is a fact that those that know me can surely attest to. Turning back from the counter to face the empty room where dust was glimmering in the early noon rays of light coming through the windows, I was trying to decide which of the many vacant tables to sit to. This decision, though not taking that long, was an important one for me. I was trying to emulate someone who I knew had been in this very bar many times before and done something I was about to do as well. ‘Which of these tables looks most like ‘him’?’ was what I was wondering. Which table would he have chosen? After a while, which must not have been as long as I now think it was, I decided in favor of a corner table near the windows facing Bene’t Street. ‘This feels right’, I remember thinking.

I sat down and dropped my backpack on the bench next to me. Slightly opening my parka for more breathing room I gripped the pint before me and let out a sigh. I was here. Here, where, very plausibly, he could have sat before, all those years ago. I raised the glass and bowed my head a little, just enough not to be noticed, which was silly, as there wasn’t even anyone in this empty bar who could have noticed me. Not that it mattered. I took a long sip and was pleasantly surprised by the beer, as I had not had it before, at least to the best of my recollection. The beer wasn’t the point, however. Or actually, yes, yes it was. It was, after all, in this bar where “kicking the stupid water habit for life”, the Hitch had his first, illegal, beer. Though mine wasn’t illegal, it was certainly my first beer in this pub, a thing which... is not the same, I grant you. Still, it was a beer, and a first beer for me, in this very pub where Christopher Hitchens had had the very first beer of his life, a beer that was followed, undoubtedly,

by numerous others. This admission of the first ever beer that he gulped down was made in an essay that had a lot to do with Cambridge and with my own list of attractions to see while here as well; an essay in *Vanity Fair* online, 2008, titled “Isaac Newton: Flaws of Gravity”.

There I and sorrows sat. There was my throne, bid kings come bow down to that. Alone in the pub, for the time being. Soon there would be people dribbling in on a constant and ever-increasing pace, a pace which would result to a total downpour during the hours of the late afternoon, as I was to witness when calling back to the pub after spending the day in the town. Still, for the time being, there was only peace and quiet. There was time to close my eyes and draw in the very essence of my surroundings; the creaking floorboards and the noisy chairs, the pictures on the streaky walls, the ever-arguing clash of modernity and pathos for times long passed. What I was looking for was *The Hitch*. I was trying with all my might to will him to existence once again, ever briefly, sitting there across the table with all his wit and charm, some things I never knew existed while he was still alive. Indeed, the irony of being a contemporary of such a man that you so highly admire only to find out about him after he is dead. This is what I am left with. What we all are left with. I take another long sip from the pint. I would soon order another.

FYRE-sitsit – floppi vai fiasko?

Helmikuun lopussa käytävillä ja kiltahuoneella alkoi kuulua kummia; Verba ja Kone aikoivat yhdistää voimansa ja järjestää kaikkien aikojen sitsit! Sitsejä markkinoitiin mystisellä nimellä Fyre ja sitsaajille luvattiin kaikkea huippumalleista limusiinikuljetuksiin. Kiersipä myös huhu legendaarisen ABBA:n paluusta. Sitsipaikat täyttivät ennenkuulumattoman nopeasti ja pian moni verbalainen suunnitteli jo täydellistä festivaaliasustusta Teekkaritalo-saarelle. Innostus kasvoi kasvamistaan ja moni odotti maaliskuun 27. päivää kuin kuuta nousevaa.

Viimein koitti keskiviikko, sitsipäivä. Taivas viskoi vuorotellen lunta ja räntää. Sitsien Facebook-tapahtumaan tuli yhtäkkiä ilmoitus limusiinikyödyksen peruuntumisesta. Epäilyksen peikko nosti päätään monen sitsille aikovan mielessä. Peikko kuitenkin hiljennettiin, Havaiji-paidat kiskottiin päälle ja askel suunnattiin kohti Kaijonharjun kuuluisinta bilepaikkaa. Sitsien oli määrä alkaa iltaseitsemältä, mutta sitsaajien saapuessa paikalle hätisteli henkilökunta heidät saunaan. Sitsipaikan järjestely oli kuulemma vielä vähän kesken. Saunassa sitsikansaa odotti alkumalja, joka osoittautuikin Tequilan sijasta muovikupilliseksi viinaa appelsiinimehulla lantrattuna. Noh, enää ei voinut perääntyä!

Sitsit alkoivat – hitusen myöhässä – seremoniamestareiden kerratessa tutut säännöt. Samaan aikaan sitsivieraiden katse kiersi ympäri juhlapaikkaa. Heille luvatut palmut olivat vaihtuneet nuutuneisiin tilleihin ja huippumallit tolppaan teipattuun elottomaan nukkeen. Vieraslistalla ei kerta kaikkiaan näyttänyt olevan kuin ihan tavallisia verbalaisia ja konelaisia. Onneksi vieruskavereiden kanssa tultiin kuitenkin ihan hyvin juttuun, ja pian raikasivat tutut sitsilaulut. Järjestäjiä kohtaan sen sijaan oltiin vihamielisempiä. Illan mittaan kuului jos jonkinlaista reklamaatiota; pöytäliinatkin olivat aivan väärää materiaalia.

Sitsien edetessä alkoi osallistujien mahassa jo kurnimaan, ja onneksi seremoniamestarit ilmoittivat kahdeksan jälkeen ruoan olevan valmista. Mutta mikä pettymys ruoka olikaan! Jokaiselle sitsaajalle annettiin vain puolikas pala kuivaa leipää, johon sai oman maun mukaan laittaa päälle juustoa ja tilliä. Juhlavieraiden ilmeet vaihtuivat kuitenkin närkästyksestä iloiseksi hämmennykseksi, kun tämän alkupalan jälkeen tarjolla olikin ihka oikeaa lämmintä ruokaa. Kanapekonipastaa tuskin voi verrata mais-tuvaan gourmet-ruokaan, mutta ainakin mahat saatiin täyteen.

Kaikki eivät olleet edes ehtineet selvitä ruoasta, kun ilmoille kajahti myrskyvaroitus. Henkilökunta jakoi sitsaajille hätävaraksi jätesäkkejä, joista sai askarrella itselleen jonkinasteisen sadesuojan. Yhtäkkiä Teekka-

ritalon ilma pimenei, jostain alkoi kuulua ukkosen jylinää, ja pian satoikin jo kaatamalla! Voisi jopa väittää, ettei moista myrskyä ole Teekkaritalon sisätiloissa ikinä nähty. Vettä tuli monesta suunnasta ja salamet välähtelivät. Voisiko ilta mennä enää huonommaksi?

Vastaus on: kyllä voi. Myrskyn laannuttua kuultiin seuraava huono uutinen. ABBA oli joutunut perumaan comebackinsa ja sitsikansan täytyi laulaa heidän hittinsä karaoketyylillä. Pettyneet katseet hapuilivat toisiaan ja seremoniamestareiden humalatila alkoi olla ihan liian vahva. Kaaos alkoi muuttua entistä hälyttävämmäksi. Onneksi kellon lyödessä yksitoista henkilökunta tajusi napata seremoniamestarit ja viedä heidät putkaan ennen totaalista farssia. Sitsaajat olivat ihmeissään; tässäkö tämä oli?

Verban ja Koneen sitsien piti olla legendaariset. Niistä piti tulla vuosituhannen kovin juttu. Haippi oli vahva. Mutta miten me muistamme nämä sitsit? Tapahtumana, jossa kaikki, mikä vain voi mennä pieleen, myös meni. Kenelläkään ei ollut hauskaa. Kyseessä oli täydellinen epäonnistuminen.

Pettynyt juhlija

Oulu tullee aina – Germanistipäivät-raportti 2019

Ei sen väliä, onko pieni fuksipallero, valmistunut vai pallero muuten vaan, Germanistipäivät ovat aina olleen minulle yksi opiskeluvuoden kohokohta ennen lopullista kliimaksia, joka myös Wappuna tunnetaan. Tänä vuonna muuten oma henkilökohtainen ympyräni sulkeutui, sillä vuonna 2013 suuntasin keväistä Joensuuta kohti myyttisiä G-päiviä kohti, jolloin nappasin järjestysvuoron Ouluun helsinkiläisgermanistien rähmänäpeistä. Tämä miellytti suunnattomasti kaikkia paitsi helsinkiläisiä, koska oululainen germanisti oli noussut silloin muiden taruolentojen joukkoon osallistumattomuutensa vuoksi. Tällöin G-päivät olivat vielä yksipäiväiset, mikä tietysti ei hivellyt Kuution, Baabelin ja lipaston välimatkoihin tottunutta haalarikansaa. Nyt suunnattiin sitten viimeistä kertaa Joensuuhun, sillä korkeammat tahot olivat päättäneet lopettaa saksan sivuaineena.

Nyt pohjustelut sikseen ja sitä asiaa tiskiinkin. Kyseessä eivät olleet ihan tavalliset G-päivät, sillä tarkoituksena oli juhlistaa Ablautin taivalta niin kuin huomista ei olisikaan – koska sitä ei Ablautille ole. Kuin kuoleva tähti, Ablaut räjähti vielä kerran upeaan supernovaan. Tästä kieli jo kuukausitolkulla ennen koko viikonloppua pärisyyt markkinointi- ja hypetyserummutus. Vanhaa kyynistä kiinnostoi todella, voiko viisi- (5)henkinen hallitus antaa vastinetta somemyllyllensä. Ja voi pojat, että antoivatkin.

Joka kerta yhtä ikimuistaisen lähtölaukauksen Germanistipäiville on antanut kaupunkisuunnistus, jonka yhteydessä eivät tule tutuiksi vain erilaiset harmaat kulmat, vaan myös jotain todella autenttista ja kaunista paikallisesta vuosikymmenten aikana kehittyneestä opiskelijakulttuurista. Helsingissä ajeltiin kaljaratikalla, vaan Joensuussa ”laulettiin” Pohjoiskarjalaa torilla, tilattiin apteekissa saksaksi kebabia, nautittiin napatequiloja ja ajeltiin paikallisten amisten kyydyissä. Erityishuomautuksen annan tässä paikallisille ihmisille, jotka olivat aidon uteliaita ja täysin mukana missä vain silmääkään räpäyttämättä. Palkintojenjakotilaisuuteen oli hommattu Kölnin tuomiokirkon kokoinen kasa euron juustoja, mikä pirsti kaikkensa antaneen suunnistajan mieltä. Jatkoilla tutustuttiin porukalla vielä erääseen ilmeisesti hyvin rakkaaseen karaokebaariin, ja laulu kajahteli loskaisessa Joensuussa vielä aamuun asti.

Lauantaiksi Ablaut oli varannut runsain mitoin ohjelmaa laidasta laitaan aina kahvilakierroksesta kierrokseen kasvitieteellisessä puutarhas-

sa päätapahtuma talviriehan ohella. Oulu loisti poissaolollaan ja järjesti monen muunkin turhan monta germinkaataja-shottia nauttineen iloksi omat kalsarikännit hotellissa. Työpajanäkökulmasta omassa hotelliohjelmassamme oli kotiviinin maistelua, Frederikin musiikkituotannosta nauttimista ja muuta kalsareiden löyhyttelyä.

Lauantain ohjelmakirjon kruununjalokiven asiaa toimittavat aina Germanistipäivät komeasti päättävät sitsit, joissa Ablaut näytti viimeistään, miten talo ja tili tyhjennetään. Ruokaa oli montaa sorttia buffetmeinillä, ja sitä oli hyvää ja riittävästikin. Yksi parhaita puolia on päästä seuraamaan aitiopaikalta paikallista sitsikulttuuria, ja siinä missä Helsingissä on luovuttu rangaistuksista kokonaan, Joensuussa rankkuja jaetaan kuin Stalingradissa, eivätkä ne rajoitu vain erikoisiin juomaelämyksiin, vaan lisämausteena ovat moninaiset häpeärangaistukset, joissa tuomitun kuuluu esimerkiksi toteuttaa kaikki seremoniamestareiden ja vieraiden toiveet.

Sitsit olivat kuitenkin mielettömän hauskat, vaikka välillä tietysti asiaan kuuluu tirautettiin kyyneleitä ainejärjestöjen pitäessä toinen toistaan kauniimpia puheita Ablautin muistolle. Oululta joensuulaisista germanisteista viimeiset saivat lohduttavan pullon parasta kotiviiniä. Melankolian puolelle ei kuitenkaan missään nimessä menty, sillä illalla sitsattiin todellakin sillä meiningillä, että nyt mennään all-in katumatta, epäröimättä ja häpeilemättä mitään. Sitäkään ei hävetty, että jatkot siirtyivät lennosta eilisetä illalta tuttuun karaokepaikkaan muutaman oululaisen jo siirryttyä ”viralliseen” jatkopaikkaan. Pohjoiskarjalaa laulettiin niin maan perkeleesti, ettei yhdellekään tätä ainutkertaista tilaisuutta seuranneelle paikalliselle jäänyt homman nimi epäselväksi. Baarista jatkot siirtyivät hotellille, josta aamulla kieli mahahappoisista tipoista käytävälle muodostunut turbokaista.

Jos jotain Pohjois-Karjalassa on opittu niin krapulan vastainen taistelutapa. Nahkeaa ja höyryävää olemustani oli vastassa upein sillis, mistä olen päässyt koskaan nauttimaan. Darudea kuosittamassa oli pizzaa, jaffaa, suklaata ja tietysti niitä karjalanpiirakoita kunnan munaisella ja voisella munavoilla. Toki valittavana oli myös sitseiltä jäänyttä valkoviiniä.

Germanistipäivien muistelemine ja etenkin niistä kirjoittaminen alkaa nyt väsyttää ihan yhtä paljon kuin niiden juhlimine, joten annan puheenvuoron rohkealle Janina Ikäheimolle, joka uskaltautui paljonpuhutuille, mutta harvojen kokemille Germanistipäiville ja vieläpä englanninopiskelijana. Itse toivon, että vuonna 2020 Oulussa järjestettävälle G-päiville saadaan edes ripaus sitä samaa puhdasta elämäniloa, reipasta opiskelijameininkiä ja upeaa, hetkessä elävää yhteiselo, mitä nyt oli Jo-

ensuussa tarjolla, sillä en usko samaa saavutettavan, ennen kuin uusi sukupolvi astuu kehiin ja viimeiset G-päivät ovat muisto vain.

Näytetään, mihin Oulusta on! Oulu tulee aina, mutta nyt saa kaikki kerranki tulla Ouluun!

Miika Peitso
Veteraanigermanisti

Anglistina Germanistipäivillä

Noniin, otetaanpa vielä anglistin kanta näihin pippaloihin. Itsehän en siis ole lukenut saksaa kuin puolikkaan alkeiskurssin verran, mutta Miika sinnikkään väsytystyön kautta sai minut viimein klikkaamaan auki Germanistipäivien ilmoittautumislomakkeeseen ja täyttelemään omat tietoni siihen. Hetken ”ilmoittautuminen on sitova”-tekstiä kauhisteltuani lähetin lomakkeen, ja mietin että mitä sitä tuli taas tehtyä. Germanistipäivät aiheuttivat monia unettomia öitä, joina mietin, että voikohan ohjelman loppuhuipennus olla tällaisen tietämättömän anglistiressukan uhraaminen suurille germanistipyhimyksille, tai että kuuluukohan anglistin roviolla paistaminen ja nauttiminen leivänpäällisenä vuosijuhlaperinteisiin. Murehdin myös sitä, että joutuisinko puhumaan saksaa, kun ainoat sanat, joita osaan, ovat ”ich studiere Englische Philologie ” ja ”Ich lieber Kesküche”. Ja tietenkin huolestutti se, miten saan kavereita, kun ei meillä ole mitään yhteistä.

Perillä huomasin, että onhan meillä sittenkin yhdistäviä tekijöitä: yliopistojen halveksunta humanistisia aineita kohtaan näköjään ei tunne kaupunki- tai oppiainerajoja, kuten ei myöskään rakkaus halpaa olutta, sauerkrautia, ja suunnistamista kohtaan. Germanistipäivistä tuli kevääni kohokohta, ja olin positiivisen yllättänyt siitä, miten mukavia germanistit ympäri Suomen ovat. Kaikilla oli matkassa repullinen reissumieltä (ja eritoten seikkailumieltä), ja erityisesti me oululaiset saimme kuulla suurta arvostusta sitä kohtaan, miten heti autosta ulos astuttuamme korkka-

simme ensimmäiset kaljat (jotka muuten yhdessä tarjotun skumppalasin kanssa jouduttivat pitkien saksankielisten puheiden kuuntelua huomattavasti).

Lempparijuttuni Germanistipäivissä oli suunnistus, jossa huomasin, että meissä saksan ja englannin opiskelijoissa on jotain samaa: kaikki muun muassa ahdistuivat yhtä suuresti siitä, että joutuvat puhumaan opiskelemaansa kieltä ääneen. Joukkueisiin siis oli sekoitettu eri kaupungista tulleita opiskelijoita, ja jotenkin tämä lupsakoiden tyyppien kanssa touhuaminen innosti yrittämään parhaansa ja tavoittelemaan voittoa. Kaivoin esiin sisäisen ekstroverttini, ja yhdessä kävimme niin pyytämässä poliisietilä kyytiä Ouluun, antamassa seksivalistusta paikallisen valkean teineille, kuin järjestämässä kehurinkiä ventovieraiden ohikulkijoiden kanssa. Ei ollut mitään häpeää, oli vain yhteenkuuluvuuden tunne, jota edistivät myös ulospäinsuuntautuneet lauantai-iltaansa viettävät joensuulaiset, jotka osallistuivat innolla tehtäviin jotka vaativat ohikulkijoiden jututusta. Kaikki oltiin samassa ojassa, riippumatta siitä, kuinka suuri kenenkin saksan sanasto oli. Itse asiassa innostuin Germanistipäivien rennosta meiningistä ja mukavista tyypeistä sen verran että lähdin mukaan tekemään Germanistipäiviä 2020! Ne muuten vietetään Oulussa, ja suosittelen kaikkia tsekkaamaan meiningit pääaineesta riippumatta.

P.S. Lopulta uskaltauduin kertomaan suunnistustovereilleni, että en edes opiskele saksaa pääaineena. Yllätyspyllätys, minua ei ristiinnaulittu, vaan kaikki olivat otettuja siitä, että Germipäivillä on niin hyvä maine, että muutkin saksanmieliset tahtovat mukaan.

*Janina Ikäheimo,
Veteraanianglisti,
noviisigermanisti*

Musakorneri: Rosvosektori – Bönthöö

säv/san/sov Rosvosektori

Suomessa juotiin puhdasta alkoholia 10,4 litraa per henkilö vuonna 2018. Vaikka alkoholinkulutus onkin laskenut huippuvuodesta 2007 lähes viidenneksellä, on alkoholin läträämisestä kertoville juomalauluille pysyvä paikka ja tilaus tämän katajaisen kansan sydämissä ja mielissä. Juomalaulujen, kuten Irwin Goodmanin klassikko Ei tippa tapa tai JVG:n uutukainen Ikuinen Ikuinen vappu, ylittämätön kuningas on kuitenkin vuonna 2010 ilmestynyt Bönthöö.

Bönthöö ilmestyi ensimmäisen kerran Mc Robon kappaleena, jossa vierailemassa oli itse Loka-Sakke. Atte Bravon liittyttyä mukaan tähän hip-hop kokoonpanoon tituleerasi kolmikko itsensä RosvoSektoriksi, ja kappaleesta tehtiin uusintaversio heidän ensimmäiselle pitkäsoitolleen Janoinen kirjolohi (Poptori oy, 2012). Tämä uusi versio kärsii ehkä hieman liiankin hyvistä tuotantoarvoista: alkuperäisen version viehätys tulee osittain parin euron Tokmannin mikrofonien käytöstä ja äänen särkemisestä kappaleen villeimmissä kohdissa. Muuten uudemman version tujumpi basson jytke on kyllä ylivoimainen bilebiisi, samoin kuin kappaleen kolmas säkeistö, jossa muun muassa todetaan mitä kuuluu sanaa, kun saa ensimmäisen bönthön käteensä. Yksi kappaleen huomattavia piirteitä ovat tiukkoja riimejä paikoin täydentävät ihanat, viskikurkkuiset välihuudot, jollaisilla koko kappale itse asiassa alkaa (haastankin kaikki fonetiikkaa osaavat verbalaiset litteroimaan nämä huudot foneettisesti korrektiin kirjoitusasuun).

Bönthöö mainitaan kappaleessa lukuisia kertoja, mutta mitä bönthö oikeastaan on? Sanoja tarkemmin lukemalla ei voi tulla kuin siihen lopputulokseen, että bönthöö on eritoten yhteisöllisyyden ylistys. Riimit kuten ”Tulkaa tänne imee bönthöö bönthöö / meidän kanssa sitä bönthöö bönthöö” tai ”meit on ainakin viis” aiheuttavat lähes psykoosimaista masahysteriaa kuuntelijoissa, jotka joraavat yhtenä villinä joukkona kotibiileissä tai baarin tanssilattialla, hokien b-sanaa mantramaisesti.

Bönthöö-kappale saa kuulijat kokemaan olevansa osa suurempaa kokonaisuutta ja yhtenäisyyttä. Sana bönthöö tai sen variaatio esiintyy kappaleessa yhteensä 107 kertaa, eli keskimäärin noin 1,83 sekunnin välein.

Bönthöä voi vetää missä vain ja milloin vain. Se on rehti mahtipontinen humalatila, jossa örvelletään sopivasti ja puhutaan norjaa vasta seuraavana aamuna. Bönthöä vetävät tietävät, mitä ovat tekemässä (”Huomenna saattaa maha pömpöttää”), ja se on osa kokonaisvaltaista bönthö-kokemusta. Lisäksi bönthöttäjät voivat nauttia mitä alkoholijuo-

mia käteen sattuukaan ikinä tulemaan (”Than vitun sama onks’ se Karhu vai Koff”). Bönthö on myös kansainvälinen ilmiö: sitä voi vetää supisuomalaisen saunan lisäksi vaikka Balilla.

Näin vapun tienoilla kappaleen voi kytkeä sopivasti myös opiskelijarientoihin: ”Tänään koko vitun talo vetää bönthöö” viittaa tietenkin Kaijonharjun toiseen kulttuurikeskukseen Teekkaritaloon, ja tänään, eilen ja huomenna vetämisestä laulamalla viitataan vappuna tapahtuvaan usean päivän mittaiseen bile- tai juomisputkeen, joka yleensä päättyy huonoon oloon joko aamuyöstä tai viimeistään seuraavana aamuna (”Meininki hurja, aamulla kurja / kun aamuyöst’ ihan hirveet turvat”). Bönthö oikeastaan lienee synonyymi vapulle, joskaan tämä ei suinkaan sulje pois bönthöttämistä myös muina aikoina, kuten vaikkapa maanantaina tai tiistaina.

Vaikka vuonna 2018 Bönthöö-kappale saikin myös jatko-osan, Bönthöö Vol. 2, saattaa Bönthöö hyvinkin olla viimeisiä alkoholihuuruksia kappaleita. Esimerkiksi EHYT ry:n KUPLA – opiskelijat päihdekulttuurin uudistajina -hanke auttaa korkeakoulu yhteisöjä ehkäisevässä päihdetyössä, ja aivan viimeisten vuosien aikana on voitu huomata hillittömän ryyppäämisen selkeästi vähenneen opiskelijapiireissä. Toisaalta, ei Bönthön kuuntelu millään tavalla vaadi alleen sitä hillitöntä humalatilaa, hyvästä musiikista kun voi nauttia vaikka vissin äärellä.

Pertti Ström

Kirjoittaja vetää bönthöö aina silloin tällöin (eli tänään, huomenna ja eilen).

Wappuhaastattelussa Rosvosektori

Haastattelija: Sara Junttila

Helsinkiläisen hiphop-kokoonpano RosvoSektorin biisi Bönthöö bannattiin kuulemma jokunen vuosi sitten Verban tapahtumissa: se sai kuulua illan aikana vain kerran. ”Hä hä hä hä hääääääää!” raikaa nykyään kuitenkin usein kiltahuoneella, Älämölössä, Kaijonharjussa, Kuutiossa ja Teekkaritalolla. Kyseinen kutsuhuuto voi siis auttaa tosistaan eksyneet wappua viettävät verbalaiset takaisin yhteen. Jos et jostain syystä tiedä, mistä tässä kaikessa on kyse, niin tässäpä pohjustukseksi pieni wappuinen Rosvosektorin haastattelu.

Mikä biiseistänne kuvastaa mielestänne parhaiten opiskelijavappua? Miksi?

Kaikki: Bönthöö!!! Koska välillä on hetkiä, jollon pitää vaan antaa mennä, eikä meinata. Opiskelijavapun tulisi olla kaikille osallistujille tällainen hitusen pitempi hetki.

Sakke: Kaiken kaikkiaan noissa mejän biiseissä on aika positiiviset vibat ja korostetaan hyvää meininkiä ja tollasta kieli poskella menoa. Et silleen ainaki mitä omista opiskelija-ajoista muistaa, ni lähestulkoon mikä vaan sopis vapun teemabiisiksi.

Mistä koko teidän touhu lähti käyntiin? Mistä RosvoSektori sai alkunsa?

Robo: Kokonaisuudessaan tais lähtee musiikin teko siitä, ku mä hiffasin Saken osaavan leikata videoita, ku nää teki lukioaikoihin jotai skede- ja laskupätkiä (Näist ympyröistä tuli myöhemmi messiin myös pändin tuottaja SMGE). Mä sit kelasin, et jos noita videoita saa pätkittyä menee musan tahtiin, ni kaippa sitä sais höpötystäki liimattua biitin päälle.

Ekat taustat kaivettii jostain ihme kokoelmalevyltä, jossa oli jotai Britney Spearssin yms. vanhoja taustoja ilma vokaaleja. Näitte päälle sit ruvettiin kehittää, mitä nyt ikinä mieleen juolahti. Hauskaa on, et aika samal meiningil mennään vieläki. Vaik tuotantoon ollaa pyritty satsaa enemmän, ni ei viitti vieläki liikaa alkaa mailaa puristaa. RosvoSektori nimi sen sijaan oli pyöriny Saken ja Aten messissä jossain yläasteläpissä ja se poimittiin sieltä, ku piti saada nimi, minkä alle toi homma piti vetää.

Oliko Danny oikeasti feattaamassa teidän kappaleella Lady?

Robo: Oli joo. Itse biisistä ei ehkä tullu iha sitä mitä alunperin kaavailtiin, mut se toimii livenä yllättävän hyvin.

Mikä on paras vappumuistonne?

Atte: En tiedä paras, mutta rankin vappu muistuu mieleen. Oltiin viikon verran oltu Norjassa “laskemassa” Hupelluksen messissä ja palattaessa Suomeen alkoi ilmetä ihmeellisiä oireita vuoristotaudista ja jetlagista. Ongelmallista tässä oli se, että kotiuduttiin reissusta vappuaattona, eikä siinä voinut nuori teekkari jäädä nuolemaan haavojaan. Kun vihdoin saatiin koneet ajettua alas, niin olo oli aika kaikkensa antanut.

Entä lempivappujuomanne?

Sakke: Vappunahan juodaan simaa. Yks kaveri on ainakin 5 vuotta tehny ihan oikeeta simaa aina vapuks. Eli siis ei sitä kaupan pommacki sotkua. Se on oikeesti todella jees! (Tää kaveri tekee myös oluita ite, et sillee homma iha tatsissa).

Milloin tulette Ouluun keikalle?

Robo: Loppukesästä ollaan tulossa viimeistään! Tosi siistii tulla sinne, ku o paljo jengi kyselly! Aikasemminki meijät tietty saa halutessaan mestoille. Jos joku o järkkäämäs bileitä tms. ni yhteys Kare Enströmille Ohjelmatoimisto Siiliin.

Onko skumppajumppa nuorekkaan habituksen salaisuus?

Atte: Siistii jos ainaki habitus o pysyny freesinä. Multitasking o päivän sana et voihan tollaki olla vaikutusta. Ehkä enemmänki kyse kuitenkin siitä et vaikka siviilipuolella pojat kasvaa pikkuhiljaa miehiks, ni ollaa kuitenkin haluttu pitää lähtökohtaisesti homma samanlaisena, ku mitä se oli sillo alottaessa. Tos on varmaa tulos jotain biisejäkin, jotka sivuaa aihetta. Ku noi läpät kuitenkin kumpuaa jutuist, mitä o päässy näkee ja kokee, ni varmaan toi tuotanto tulee muuttumaan johonki suuntaa jossain vaiheessa, mut pitää pyrkiä kunnioittaa sitä mist ollaa tultu.

Mitä teillä on suunnitelmassa seuraavaksi? Milloin tulee uutta musiikkia?

Sakke: Ollaan aika go with the flow -meiningillä, et katotaan mitä nyt sit millonki keksitään. Musaa ollaan tehty koko ajan ja tarkoituksena olis saada biisejä ulos tihenevään tahtiin. Riippuen siitä millon tää haastis näkee päivänvalon, ni toivottavasti ollaan saatu nyt pöydällä makaava Casanova-työnimellä kulkeva kappale ulos. Toki yhtä todennäköistä on, et ollaan todettu, et ei tää natsaa ja sullottu se johonki pöytälaatikon alimpaan sopeen. Sielt samasta mestasta löytyy varmaa 20 biisiä, jotka vaa venaa, et tähä pitäs jonku tulla vetää kertsii, tai tähä tarvis jonku soittaa kitarat, tai

toho kertsii pitäs keksii joku parempi läppä, tai, tai, tai.

Atte: Uusista tuulahduksista vois mainita, et nyt ollaan täs tavattu jengiä joiden kanssa olis tarkoitus lähteä vääntää uutta projektia. Ollaa oltu aika itseriittosia tähän asti, et voi olla ihan freesiä sotkea jonkun muunkin ajatusmailmaa tähän soppaan. Sen verran vielä kuitenkin levällään toi pakka et ei viitsi vielä mitään nimiä mainita. Mut niinku kaikki sanoo: ni isoi juttui tulos.

Instagramin perusteella olette olleet paljon ulkomailla viime aikoina. Mitä olette puuhailleet?

Atte: Ollaa koko ajan kaikki menos nii pää kolmantena jalkana et tyyliin ainoo millo kerkee ottaa kuvii ja somettaa on noi reissut + on se kivemmä näköstä poseeraa jossai poolilla ku loskan keskellä tos Kolmen sepän patsaalla. Mut kaiken kaikkiaan on ollu hieno päästä kattoo eri mestoja, kun täs on ollu yhtä ja toista tapahtumaa ympäri ämpäri, jois ollaa päästy käymään.

Paljonko aikaa Rosvosektori vie teidän elämästänne? Teettekö jotain muuta musahommien ohella?

Sakke: Ollaan nyt pyritty siihen et kerran viikossa ois sessarit, jos yritettäis tehdä jotai musaan liittyvää. Muuten toi o kuitenkin aika paljon sellast kelailua ja visioimista, et tälläse jutun vois tehdä tai tälläsen läpän vois heittää, mikä sit kulkee mukana vähä mihi meneeki.

Sit tietty gigit vie jonku aikaa, varsinki jos jossain pidemmällä, mut ne nyt o niin siistii touhuu et mielellään sen ajan käyttäeki. Karkeesti jos arvioi ni vois sanoo et päivän viikosta.

Kaikki käy enemmän tai vähemmän säännöllisesti päivätöissä et senkään takia ei pysty ihan kaikkea aikaa viettää studion sohvalla. Mikä tietysti sit vähentää paineita ton musan menestymisen suhteen, et meil on aika vappaat kädet duunata tasan mitä halutaan.

Oululaisten humanistien vappu alkaa tänä vuonna jo maanantaina 15.4. Onko teillä antaa jotain vinkkiä, miten selvitä yli kaksi viikkoa kestävä vappuhulinat kunnialla läpi? Mitä jos krapula yllättää?

Robo: Pienomiehen opettama vesirasti! Kaikessa urheilussa, mitä Oulun humanistien vappukin epäilemättä on, on nesteytys äärimmäisen tärkeitä! Jos sitä kuohuviiniä tiputtelee pitkin päivää ja yötä, ni jossai välissä voi olla mehut aika veks. Tähän ratkasuks noin tunnin välein otettava vesirasti! Tällä ohjeella pötkii pitkälle.

Mitä terveisiä haluatte lähettää Verbalaisille?

Hyvää vappua kaikille tasapuolisesti! Pitäkää hauskaa, kerran tääl vaa heilutaan. Tulkaa keikoille ja ottakaa RosvoSektorin somet seurantaan!

Rosvosektori sosiaalisessa mediassa:

Facebook: RosvoSektor

Instagram: rosvo sektori_

Opettajaopiskelijoiden Talvipäivät Raumalla 2019

Perjantaiamu, kello 4.20. Herään intoa puhkuen, sillä tänään on se päivä, jota olen odottanut taas kokonaisen vuoden: Rauman Talvipäivät alkavat! Talvipäivät ovat opettajaopiskelijoiden vuotuiset viikonloppumittaiset juhlat, jotka on järjestetty vuodesta 1947 lähtien. Vanha perinne siis! Vanhana lastarina olen kolunnut jo neljät talvipäivät lävitse, mutta nyt olen ensimmäistä kertaa menossa verbalaisena. Siirryn SONNIkka -nimiseen bussiin. Bussissa on tunnelmaa, sillä Dänk Memes -levyn ensimmäisen biisin jälkeen bussin etuajassa alkaa haista sähköpalo, eikä äänentoisto enää toimi. Korkkaan viinapullon ja päätämme vetää bussisitsit jouduttaaksemme matkaa.

Perillä Raumalla havaitsen sään olevan kuin wappuisessa Oulussa ja katson laskevaa aurinkoa sekä mietin tulevaa wappua ja potentiaalista maksakirroosia. Onneksi wappuun on vielä aikaa. Saavumme majoituskoululle ja teemme sitä, mitä olemme tehneet jo koko matkan: rasvaamme maksaamme yömyöhään saakka.

Seuraava päivä alkaa kauan odotetulla talviriehalla, jossa pääsen osallistumaan lastereiden joukkueessa hankifutikseen ja fuksinkantoon. Hankifutis sujuu erittäin hyvin ja etenemme neljännesfinaaleihin, joissa teen kauhistuttavan havainnon: Rovaniemen joukkueen lyhyinkin pelaa-

ja on meidän pisintä pitempi. Sinnittelemme näitä pohjoisen karpaase- ja vastaan, mutta lopulta häviämme rankkareilla 1-2. Poistumme pelistä hyvin mielin ”ei haittaa” -huutojen saattamina, mikä onkin lastareiden tunnuslause.

Seuraavaksi kokeilemme onneamme fuksinkannossa, joka perustuu savolaiseen eukonkantoon. Koska suonissani virtaa savolaista verta, olen luonnollisesti myös fuksinkantokueessa. Fuksista kiinni virolaisella eukonkanto-otteella ja matkaan! Suoritan osuuteni nopeasti ja kantajan vaihtopaikalla luovutan fuksin Ouluäijjän hellään huomaan. Kaikki näyttäisi sujuvan kuin rasvattu, mutta Ouluäijjä päättää liukastua juuri ennen maalilinjaa. Onneksi fuksi liukui maalilinjan yli jäisen radan ansiosta ja jäämme jännittyneinä odottamaan tuomiotamme. Saamme tietää aikamme olleen kaikkein nopein, ei huono! Päätämme juhlistaa voittoamme rasvaamalla maksaamme seuraavaan aamuyöhön saakka. Parin tunnin yönillä lähdemme väsyneinä, mutta onnellisina takaisin kohti Oulua odottaen seuraavia Jyväskylän talvipäiviä. Ei paskempi ryyppyreissu.

Joni Jäntti, uudelleensyntyynyt fuksi

Wegaanin Wappu eli kuinka bailataan ilman eläimiä

Allekirjoittaneella ja kaniineilla on sellainen sopimus, että jaamme kaiken ruokamme keskenämme ja jätämme pekonit karsinaan. Siispä jos sinullekaan eivät eläinperäiset eväät maistu, tai muuten vain haluat tavoitella sisäistä tasapainoa tai näennäistä zen-tilaa veganisoimalla vappusi kokonaan tai osittain, nappaa tästä vinkit mukaasi. Kaikille vinkkinä, että vesi on vegaanista ja sitä suosittelen juomaan aina ja joka välissä.

Vegaanin ja hänen lähimmäistensä arkipäivässä auttaa vegaanituotteet.net sivusto, josta löytyy tavallisissa ruokakaupoissa saatavilla olevat 'vahingossa' vegaaniset tuotteet. Monet sipsit ja dippijauhepussit ovat vegaanisia, dipin voi kermaviiliin sijasta sekoittaa vaikkapa Oatlyn iMat Fraicheen tai allekirjoittaneen suosikkiin, Yosan Greek Style-jogurttiin.

Mainittakoon vielä, että syödäkseen kasvisruokaa ei tarvitse olla vegaani, eikä kaikille veganismin kaltainen ehdottomuus toimi tai ole vaikkapa käsillä olevassa elämäntilanteessa mielekäästä. Silti kirjoittaja haluaa kannustaa lukijoita pohtimaan arkipäivän valintojaan sekä niiden taustalla olevaa ideologiaa. Suhtautukaamme toisiimme ja toistemme ruokavaliioihin ja valintoihin ymmärryksellä ja kunnioituksella. Riehakasta ja riemullista vappua kaikille!

1. Sitsaa vegaanisesti

Sitsit kestävät alle kuusi tuntia, sinä aikana ei vannoutuneimmankaan lihansyöjän luulisi saavan proteiininpuutosta. Sitseillä nautitaan laulannasta herkullisista juomista ja jonkin verran myös ruokia. Tästä ei kasvissyönnin kynnyks alene, ilmoittaudu vain vegaaniseksi sitseillä ja menu suunnitellaan puolestasi. Kasvisruokailijoiden ateriat ovat tavanneet olla vähintään yhtä maukkaita kuin lihansyöjien ja useimmat (alkoholi)juomatkin ovat vegaanisia. Rankun vegaanisuus tulee tarkistaa, mutta Heran Vuonna 2019 sekin tapaa usein olla vegaanista.

2. Mönttipiknik vegaanisesti

Verban puheenjohtajan ikiaikaisen reseptin mukaan valmistettu, makuhermoja kutkutteleva Mönjä on vegaanista. Tämän makunautinnon voi huuhdella valitsemallaan vegaanisella juomalla ja pakata herkulliset vegaaniset eväät mukaan piknikille.

3. Kaikenlainen grillaaminen vegaanisena

Maissi on ihan hyvää, joo, mutta ei se makkaralle oikein vertoja vedä. Onneksemme kauppojen makkara- tai vegehyllyiltä löytyy jos jonkinmoista kyrsänpätkää ilman kärsimystä. Skippaa kuitenkin Poutun makkarantekeleet suosiolla niin säästyt monenmoiselta murheelta. Lupaam, että jos grillaat Poutun kasvishöttöä, tulet vain surulliseksi ja jäät nälkäiseksi.

4. Krapulamättö vegaanisena

Olitpa sitten reipas ja valmistit itse krapularuokasi tai kuten kirjoittaja, ja usein Wolttaat krapulamättösi kotiovelle (sucks to be you, kaijonharjulaiset!) löytyy vegaanisista vaihtoehtoja pilvin pimein. Kaikenlaiset ranskanperunat ovat, noh, perunaa ja täten vegaanista. Vegaanisista majoneeseista mainittakoon Extran kevytmajoneesi ja kaikki majoneesit, joissa lukee kissankokoisilla kirjaimilla VEGAN. Mausta et sitä tule erottamaan. Pakkasesta löytyy erilaisia pyöryköitä ja nugetintekeleitä, jotka menevät täydestä pihvinpurijan nassuun. Vöner eli vegaaninen kebab on myös monen lihapäänkin ylistämä vehnägluteenista tekaistu ihanan rasvainen aines, joka helpottaa krapulaisen juhlijän oloa. Ja tiedän, että vehnägluteeni kuulostaa äärimmäisen epäilyttävältä, mutta kokeile, ja lupaan että yllätyt.

Hese, Subway, Mäkkäri, Kotipizza, Kauppuri5 ja erinäiset känkkylät ympäri Oulua tarjoilevat vegaanista äpöstystä juhlinnan uuvuttamalle wapunviettäjäille, joka ei halua Mansikkia teurastettavan nälkäänsä tyydyttämiseksi. Muistettakoon myös yliopistolta ja ympäri keskustaa saatava huokea Kelan tukema opiskelijalounas, joka ravitsee ja voimistaa myös vegaania. Erityismaininnan vegaanisesta opiskelijalounaasta ansaitsee Kastari, mutta vatsansa saa täyteen melkein missä muussakin opiskelijaruokalassa.

5. Bylsiminen vegaanisesti

Jos käy niinkin onnellisesti, että mukaan tarttuu vappuheila, tulee muistaa, että Aito Vegaani™ ei halua pahaa kenellekään, oli kyseessä sitten karvakaveri tai ihminen. Muistakaamme siis kysyä suostumus kaikenlaiseen kosketteluun ja bonuksena suojautukaamme Fair Squared-merkisillä vegaanisilla kondomeilla (kyllä, sun kortsuissasikin on kuollutta eläintä), joita tarjoavat valikoimissaan muun muassa Prismat ja Sokokset.

6. Vapun herkut vegaanisena

Sima ja munkki kuuluvat vappuun kuin beer bong kuuluu Teekkaritalolle. Sima on sellaisenaan vegaanista, mutta kyytipoikana olevissa munkeissa voi olla kananmunaa ja maitotuotteita. Jos leivot munkkisi itse, tiedoksi, että pullataikina onnistuu vallan hyvin jättämällä kanamunan pois taikinasta ja vaihtamalla maidon veteen tai kasvipohjaiseen maitoon. Lidlin paistopisteen munkkirinkilät ja useat Savilaakson leipomon munkit, joita saa S-ryhmän kaupoista, ovat vegaanisia, samoin Arnold'sin Tipu- ja kanelisokerimunkit, muutamia mainitakseni. Tippaleipäkin voi tehdä vegaanisena, mutta eihän se kannata, sillä munkki on objektiivisesti tarkasteltuna parempaa jokaisella tavalla.

Roosa Heinonen

ituhippi, ihminen

V-mappi ja Huumorihuiskis :DDD

Te ihunaiset Reeman lukijat olette lähettäneet meille runsasmäärin palautetta, johon Reema-tiimi haluaa vastata asiaankuuluuvalla tavalla. Kannustamme teitä myös laittamaan lisää palautetta kiltahuoneen viihreään Reema-boxiin sekä sähköpostilla seuraavaan sähköpostiosoitteeseen: *reemankuumalinja@gmail.com*

Reema oli huippu! Aivan mahtava 5/5

- Hih! Ihanaa. (Toim. huom. Palaute ei ole toimituksen itsensä kirjoittama.)

Hyvää työtä Reema-tiimi! Tv. Kurri

- Kiitos paljon.

Ajankohtaisia tutkimuksia kielitieteeseen liittyen? Tieteen popularisointia, uusia tutkimuksia lista tms?

- Kerrassaan loistava idea. Tämä onkin ollut suunnitelmassa. Olisiko juuri sinulla kiinnostusta kirjoittaa popularisoitu artikkeli?

Olisiko mahdollista saada Histonin tapaan ”terveisiä tiedekunnasta” -osio tai henkilökunnan haastatteluja tms? Olis hyvä juttu.

- Tämä myös on aivan mahtava idea! Syys-Reemaan olisi kyllä kiva saada terkkuja kielten henkilökunnalta. Laitetaan korvan taakse.

Miksi Jari Aarnio tärisi?

-Häntä pelotti kamalasti. :-D

Mitä antaa miehelle, jolla on jo kaikkea?

-Turpaan.

Mistä humanisti kilpaili auringon kanssa?

-Kumpi on enemmän pilvessä.
xDxDD

Mikä on pilates suomeksi?

-Melilosvot. =D

Miksi Sauna-Timo suuttui?

-Joku tuli vastaan.

Mikä kohta vihanneksista on vaikeinta syödä?

-Pyörätuoli. :DDD

Mistä kissan tunnistaa?

-Mausta. XDdD

VERBA
UNIVERSITAS OULUENSIS

*teekkaritalolla tavataan taas
monta uutta ystävää
oi, oispa wappu ainiaan*

*mennään yhdessä katsomaan
fuksit kun uitetaan
juodaan skumppaa punkun kaa*

